

[K. B. Andersen.]

indfriet. Vi lovede at arbejde for en udvidelse af byggeriet — også dette tilsagn er opfyldt gennem forøgelsen af det årlige antal af fuldførte boliger fra omkring 26.200 i 1959 til 33.400 i 1963, et tal, der vil gå yderligere i vejret i indværende år. Vi gav udtryk for at ville fremme de kulturpolitiske foranstaltninger. Jeg har allerede nævnt en række eksempler på, at dette er sket i denne samling, og der kan nævnes adskillige eksempler også fra de tidligere år. Vi lovede socialpolitiske og uddannelsesmæssige fremskridt — også disse løfter er omsat i daglig virkelighed.

VK-partierne gik til valg på den ulyksalige VK-plan, som nu er forladt på en række afgørende punkter, og som de to partier helst vil kaste glemselens slør over.

Det konservative folkepartis politiske ordfører, det ærede medlem hr. Poul Møller, talte for nylig — inspireret af valgdatoens fastsættelse til efteråret — om, at det var løvfaldstid for socialdemokratiet, talte om, hvordan bladene på det socialdemokratiske træ hang løsere og løsere. Nu hører det ærede medlem jo til dem, der ynder at tale i billeder, og billederne tilhører, ved vi af erfaring, ikke så meget realismen med dens naturtro gengivelse af forholdene, mere den non-figurative kunst, hvor virkeligheden kun dunkelt lader sig ane.

Men hvordan står det egentlig til med det konservative træ? Hvor fast sidder bladene dér?

VK-planens finanspolitiske afsnit, som det ærede medlem næppe vil nægte om ikke det fulde, så dog en væsentlig del af faderskabet til, afskrev finanspolitikken som middel i den økonomiske politik. I en kronik i Berlingske Tidende for den 27. april tog det ærede medlem finanspolitikken til nåde igen. Bladene falder. Et centralt punkt i VK-planen var kravet om offentlige besparelser og lavere skatter. I den førnævnte kronik gav det ærede medlem udtryk for, at det ville være forkert at give det indtryk, at en anden regering end den nuværende kunne lette skattetrykket væsentligt. Bladene falder, ærede medlem. Det omsving i den tilvante konservative tankegang, den pågældende kronik er udtryk for, skyldes formentlig, at det ærede medlem nærer et håb om efter det kommende

valg at komme til at øve større indflydelse på landets økonomiske politik, end oppositionstilværelsen har givet mulighed for. Det kan jo kun glæde mit parti, at denne tænkte situation — som det ærede medlem nu ikke behøver at have alt for megen vished om vil indtræffe — skal forberedes ved at opgive helt centrale konservative program-punkter og ved at acceptere de synspunkter, som regeringen gennem disse år har givet udtryk for.

Den sorgløshed, hvormed det ærede medlem opgiver ideer, der hidtil har været centrale dele af det ærede medlems politiske program, er symptomatisk for den stilling, det ærede medlems parti har bragt sig i. Der har i de senere år stort set kun været én linje, én idé i det konservative parti: at der hverken var linje eller idé, men at målet alene var magt, var at komme til, var magt for magtens skyld. Denne fremtrædende principløshed og den form, hvorunder der har været agiteret for den, har placeret det konservative parti på et niveau og i en isolation i dansk politik, hvor det heldigvis er ualmindeligt at finde et parti af den størrelse, som det her drejer sig om.

Det er dog selvfølgelig ikke alle blade, der er faldet. Det gamle træ står ikke ganske ribbet. Da det ærede medlem hr. Poul Møller i efteråret 1959 skulle præsentere sit partis sociale synspunkter, skete det bl. a. i følgende ord, Folketingstidende 1959-60, sp. 154:

„Målet kan ikke være at give det store flertal andel i sociale goder. Målet må være, at så mange som muligt i vort samfund klarer deres egne opgaver og søger egen tryghed.“

I samme tale gav det ærede medlem udtryk for, at statens hjælp i sygdomstilfælde skulle koncentrerer om de langvarigt syge og om de dårligst stillede, mens andre i sygdomstilfælde klarede sig selv. Her er linjen som bekendt bevaret. Det blev senest bekræftet ved den snart berømte TV-udsendelse i februar, hvor det ærede medlem gentog synspunkterne fra 1959 og tog afstand fra tilskud til folk, der rammes af influenzaepidemier el. lign. — for nu at bruge det ærede medlems eget udtryk. Det er mærkeligt, at et parti, der kalder sig folkeparti, aldrig har forstået, hvor